

трена, като взе и Таралежко. На другия ден той си бѣше въ село. Каква бѣше радостта на Мешковата майка, като видѣ отново немирния си синъ при себе си, всѣки може да си представи. А другаритѣ му отъ селото — за тѣхъ нѣма какво и да се говори. Тѣ не се отдѣляха отъ Мешко по цѣли дни и постоянно го караха да имъ разправя за леденитѣ планини, за бѣлитѣ мечки и северното сияние, за дългата нощъ, за тюленитѣ, за ескимоситѣ и за какво ли не още . . .

— Ехъ, другари, — рече Мешко, — какво ще ви разправямъ. Много земи видѣхъ, много села и градове преминахъ, но право да ви кажа, отъ нашата земя, отъ нашето село, чини ми се, по-хубави нѣма. На смѣйте ми се, ама така си е . . .

(Въ следната книжка свършва).

Николай Фоль

ВЕЛИКДЕНЧЕ

Великденче цвѣтъ люлѣе,
 Заю-Баю му се смѣе
 И му дума на закачка,
 Че е цвѣте за играчка :
 — Кой, кажи, те боядиса
 И червено те изписа ?
 Че кога джуджето свари,
 Та за присмѣхъ те нашари ?
 Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ,
 Отъ далечъ се червенѣешъ.
 Не те бива, малко цвѣте,
 Ни за пролѣтъ, ни за лѣте.
 А Великденчето клето,
 Нажалено срѣдъ полето,
 Цвѣтъ къмъ слънцето отвори
 И на Заю отговори :
 — На Великденъ съмъ родено,
 Затова съмъ тѣй червено,
 Затова ме тѣй наричатъ
 И децата ме обичатъ.

И. Стубель